

„Izgalom, romantika, intrika és akció.

Nem szabad kihagyni!”

– *Huffington Post*

COURT OF SILVER FLAMES

ezüst lángok udvara

finep
selection

SARAH J. MAAS

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

SARAH J. MAAS megjelent kötetei:

AZ ÜVEGTRÓN-SOROZAT

THRONE OF GLASS – ÜVEGTRÓN

⇨ *Első kötet* ⇨

CROWN OF MIDNIGHT – ÉJKORONA

⇨ *Második kötet* ⇨

HEIR OF FIRE – A TÚZ ÖRÖKÖSE

⇨ *Harmadik kötet* ⇨

QUEEN OF SHADOWS – ÁRNYAK KIRÁLYNŐJE

⇨ *Negyedik kötet* ⇨

EMPIRE OF STORMS – VIHAROK BIRODALMA

⇨ *Ötödik kötet* ⇨

TOWER OF DAWN – A HAJNAL TORNYA

⇨ *Hatodik kötet* ⇨

KINGDOM OF ASH – FELPERZSELT KIRÁLYSÁG

⇨ *Hetedik kötet* ⇨

THE ASSASSIN'S BLADE – AZ ORGYILKOS PENGÉJE

⇨ *Az Üvegtrón előzményei* ⇨

TÜSKÉK ÉS RÓZSÁK UDVARA-SOROZAT

A COURT OF THORNS AND ROSES

Tüskék és rózsák udvara

A COURT OF MIST AND FURY

Köd és harag udvara

A COURT OF WINGS AND RUIN

Szárnyak és pusztulás udvara

A COURT OF FROST AND STARLIGHT

Fagy és csillagfény udvara

CRESCENT CITY – *Föld és vér háza (Crescent City 1.)*

SARAH J. MAAS

COURT
OF
SILVER
FLAMES
ezüst lángok udvara

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*A világ minden Nestájának –
másszátok meg a hegyet!*

*És Joshnak, Tarannek és Annie-nek,
akikért én is mászom a sajátomat*

Dryllhian

cündervidekei

Csazak

Illir-hegyeség

A Börtön

Velaris

Éjszaka udvara

Illir szücspek

Rémálmok udvara

Palota

Nappal udvara

Hajnal udvara

Heggyalla

Tél udvara

A rabcsa hanghaja

Adriaca

Nyár udvara

Ősz udvara

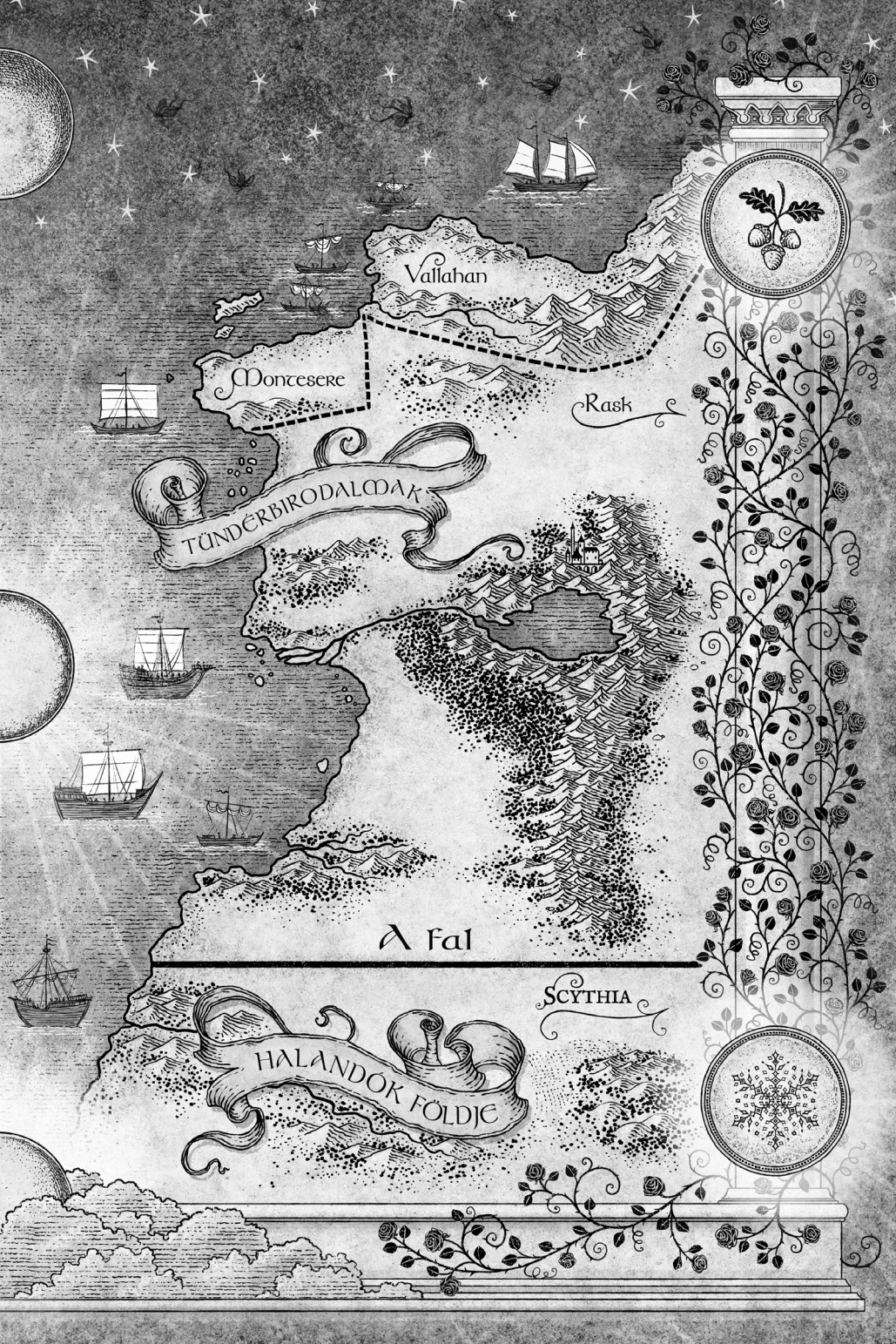
Az erdei ház

Tavaszi udvara

A Fal

Feyre Faluja

HALANDÓK FÖLDJE

Vallahan

Montesere

Rask

TÜNDÉRBODALOK

A fal

SCYTHIA

HALANDÓK FÖLDJE

JÉGHIDEG FEKETE VÍZ nyaldosta a rúgkapáló Nesta sarkát.

Nem a tél csípős hidege, nem is egy jégtömb perzselése, valami hidegebb. Mélyebb.

A csillagok közötti űr hidege, a fény előtti világé.

A pokol hidege – a valódi pokolé, döbbsen rá, miközben nekifeszült az erős kezeknek, amelyek próbálták az Űstbe nyomni.

A valódi pokolé, mert Elain hevert ott a kőpadlón, felette a vörös hajú, félszemű tündérférfin. Mert hegyes fülek bukkantak elő a húga vizes aranybarna hajából, és a halhatatlanok ragyogása áradt világos bőrből.

Valódi pokol volt ez – rosszabb, mint a lábujjaitól néhány centiméterre lévő tintafekete mélység.

Nyomjátok le! – parancsolta a kőarcú tündérkirály.

És az a hang, annak a férfinak a hangja, aki ezt művelte Elainnel...

Tudta, hogy maga is az Űstbe kerül. Tudta, hogy el fogja veszíteni ezt a küzdelmet.

Tudta, hogy senki sem siet a megmentésére: sem a zokogó Feyre, sem Feyre betömött szájú korábbi szeretője, sem az új, lesújtott párja.

Sem a megtörtén a földön heverő, vérző Cassian. A harcos még most is próbált remegő karjára nehezedni. Elérni őt.

Hybern királya – ő tette ezt. Elainnel. Cassiannel.

És vele.

A jeges víz a talpába mart.

Méregcsók volt, olyan végleges halál, ami ellen minden egyes porcikája üvöltve dacolt.

Bele fogják nyomni – de nem tűri megadással.

A víz fantomkarmokkal a bokájába kapaszkodott, lerántotta. Megpördült, kirántotta a karját az őt szorító őr markából.

És Nesta Archeron vádlón előremutatott. Egyetlen ujjával – Hybern királyára.

Halált ígért. Megjelölte a célpontját.

A víz várakozó karmai közé nyomták.

Nesta felnevetett a király szemébe kúszó félelem láttán, épp mielőtt a víz teljes egészében elnyelte.

Kezdetben

És végül

Sötétség volt csupán

És semmi más

Nem fázott, miközben alámerült a tengerbe, aminek nem volt sem fenéke, sem láthatára, sem felszíne. De érezte, hogy ég.

A halhatatlanság nem derűs ifjúság volt.

Hanem tűz.

Olvadt fém az ereiben, ami addig forralta embervérét, míg nem maradt más, csak a gőz, addig kalapálta törékeny csontjait, míg frissen kovácsolt acéllá nem vált.

És amikor sikolyra nyitotta a száját, amikor a fájdalom kettéhasította a lényét, nem csendült hang. Nem volt odalent semmi, csak sötétség, fájdalom, erő...

Megfizetnek. Mindannyian.

Ez az Üst lesz az első.

Most azonnal.

Karmokkal és fogakkal mart bele a sötétségbe. Hasított, tört-zúzott, szaggatott.

És a sötét örökkévalóság megremegett körülötte. Kapálózott. Csapkodott.

Nesta nevetett, ahogy a sötétség összerezzen. Nevetett a falatnyi nyers erőtől, amit kiszakított és egészben lenyelt, nevetett a néhány maréknyi végtelenségen, amit a szívébe, az ereibe kényszerített.

Az Üst úgy szenvedett, akár egy madár a macska mancsa alatt. Nesta nem engedett.

Elvesz az Üsttől mindent, amit az ellopott tőle és Elaintól.

A fekete végtelenség közepette Nesta és az Üst egymásba gabalyodott, és úgy izzott a sötétségben, akár egy újonnan született csillag.

ELSŐ RÉSZ

ÚJONC

1. FEJEZET

CASSIAN A FÉLHOMÁLYOS FOLYOSÓ zöld ajtajához emelte az öklét – de habozott.

Több ellenféllel végzett, mintsem hogy számon tudja tartani, még akkor is tovább kaszabolt, amikor már térdig gázolt a számtalan harcmező mocskában, a döntései egyes harcosok életébe kerültek, volt már tábornok, gyalogos katona és orgyilkos, de most... most mégis leeresztette az öklét.

Meghátrált.

A Sidra folyó északi partján álló épületre igencsak ráfért volna már egy réteg festék. És ha alapozhat arra, mennyire nyikorogtak a fadszkekák a csizmája alatt, miközben felmászott a második emeletre, a padlót sem ártott volna kicserélni. De legalább tiszta volt. Velarisi mércéhez képest határozottan komor épület, de egy olyan városban, ahol nincs nyomornegyed, ez nem sokat jelent. Látott már rosszabbat, éjszakázott is ennél rosszabb helyen.

De azt sosem értette, miért akar Nesta ennyire itt élni. Az világos volt számára, miért nem akar beköltözni a Szél házának egyik lakosztályába,

az túl messze volt a várostól, és Nesta nem tud sem repülni, sem gondolatutazással bejutni. Ami azt jelentette, hogy kénytelen lett volna megküzdeni felfelé és lefelé is a tízezer lépcsőfokkal. De miért él ezen az ócska helyen, amikor a városi ház üresen áll? Mióta befejezték Feyre és Rhys otthonát a folyónál, az a ház üresen állt, bármelyik barátjuk beköltözhett, akinek szüksége volt rá, vagy úgy tartotta kedve. Cassian tudta, hogy Feyre szobát ajánlott ott Nestának, de a nővére visszautasította.

Homlokráncolva meredt az ajtó pergő festékrétegére. Egyetlen hang sem szökött ki az ajtó és a padló közötti jókora résen, ami akkora volt, hogy még a legkövérebb patkány is könnyedén bemászhatott volna rajta, és friss illatok sem lengték be a szűk folyosót.

Talán szerencséje lesz, és Nesta nincs itthon – talán a bárpult alatt alszik valami lepukkant kocsmában, ahol előző este mulatott. Persze, az csak rontana a helyzeten, mert akkor Cassian kénytelen lenne őt ott megkeresni.

Ismét felemelte az öklét, a szifon vöröse megvillant a mennyezetbe süllyesztett ősrégi tündérlámpák fényében.

Gyáva féreg! Ne legyél már ilyen töketlen!

Cassian bekopogott. Aztán megismételte a mozdulatot.

Csend.

Kis híja volt, hogy hangosan fel nem sóhajtott megkönnyebbülésében. Hála a kibaszott Nagy...

Gyors, kimért léptek hangzottak fel az ajtó túloldaláról. Egyre dühösebben csattantak.

Cassian szorosan behúzta a szárnyát, kihúzta magát, és kis terpeszbe állt. A kiképzése során belevert hagyományos alapállás mostanra ösztönössé vált. Nem mert belegondolni, miért készítették erre azok a léptek.

Nesta négy, nyíló zárjának kattánása akár harci dob pergése is lehetett volna.

Cassian végiggondolta mindazt, amit mondania kellett, felidézte Feyre tanácsát, miképpen találja őket.

Amikor az ajtó kitárult, az ajtógomb olyan erővel fordult el, hogy Cassian elmerengett, vajon Nesta az ő nyakát képzelte-e a helyére.

Nesta Archeron máris a homlokát ráncolta. De legalább itthon volt. Rémesen festett.

– Mit akarsz?

Tenyérnyi szélesre nyitotta csupán az ajtót, annál nem többre.

Mikor is látta őt Cassian utoljára? Azon a hajós nyárbúcsúztató bulin a Sidrán, múlt hónapban? Akkor nem nézett ki ilyen rosszul. Persze, senki sem fest reggel sugárzóan, ha egész éjszaka borba és tömény italba fojtja a bánatát. Főleg, ha épp...

– Reggel hét óra van! – folytatta Nesta, végigmérve őt azzal a szürkés-kék tekintettel, amittől mindig forrni kezdett a vére.

Férfinget viselt. Sőt, még rosszabb, semmi mást nem viselt, csak azt.

Cassian megtámaszkodott az ajtófélfában, és felvillantotta azt a fajta félmosolyt, amittől tudta, hogy Nesta kiereszti majd a karmait.

– Kemény éjszakád volt?

Vagy inkább kemény éve. Gyönyörű arca sápadt volt, jóval soványabb, mint a Hybern elleni háború előtt. Ajka vértelen, és az a szempár... Pillantása hűvös és metsző volt, akár a téli reggelek a hegyekben.

Nem csillant benne sem derű, sem nevetés, semmilyen formában. Ahogyan magában Nestában sem marad egy cseppnyi sem.

Nesta elkezdte rácsukni az ajtót a kezére.

Cassian gyorsan bedugta csizmás lábát a résbe, még mielőtt Nesta eltörhette volna az ujjait. Nesta orrlyukai kissé kitágultak.

– Feyre szeretné, ha meglátogatnád.

– Hol? – kérdezte Nesta, Cassian ajtóba dugott lábára meredve. – Őt háza is van.

Cassian lenyelte a megjegyzését. Nem a harcmezőn volt, és Nestával nem voltak ellenségek. Csupán annyit kellett tennie, hogy elviszi Nestát a megadott helyre. Aztán imádkozik, hogy az a gyönyörű ház, ahová Feyre és Rhys nemrég költözött be, épségben marad.

– Az új házában.

– Miért nem ő maga jött el értem?

Cassian jól ismerte Nesta szemének gyanakvó csillanását, azt, ahogyan kissé megmerevedett a háta. Legszívesebben dacolt volna a lánnyal, addig piszkálja, dühíti, amíg ki nem derül, miféle reakciót képes kicsikarni belőle.

A téli napforduló óta csupán néhány szót váltottak. A legtöbbet a hajós bulin múlt hónapban. Nagyjából így hangzott a beszélgetésük:

Menj arrébb!

Helló, Nes!

Menj arrébb!

Örömmel.

Sok-sok hónap telt el úgy, hogy egyáltalán nem kommunikáltak, gyakorlatilag nem is látták egymást, aztán ennyi történt.

Cassian azt sem értette igazán, miért ment el Nesta egyáltalán a bulira, főleg, hogy pontosan tudta, kénytelen lesz órákon át ott maradni velük a vízen. Valószínűleg Amrennek köszönheték ezt a meglepő részvételt, annak a csekély befolyásnak, amivel a nő Nesta felett bírt. Az este végén Nesta volt az első, aki karját szorosan maga köré fonva távozni akart, Amren pedig a hajó túlsó felében mérgelődött, gyakorlatilag remegett a dühtől és az undortól.

Senki sem kérdezett rá, mi történt közöttük, még Feyre sem. A hajó kikötött, Nesta pedig gyakorlatilag elrohant, és senki sem beszélt vele azóta. Egészen a mai napig. Egészen eddig a beszélgetésig, aminél hosszabbat a Hybern elleni csaták óta nem folytattak.

Cassian végül így szólt:

– Feyre az úrnő. Lefoglalja az Éjszaka udvarának irányítása.

Nesta oldalra billentette a fejét, aranybarna haja csontos vállára omlott. Bárki másnál merengésnek tűnt volna a mozdulat. Nála viszont ragadozót jelzett, ami épp felméri a zsákmányát.

– És a nővérem úgy gondolta, hogy szükséges *azonnal megjelennem?*
– kérdezte Nesta azon a kifejezéstelen hangon, ami az égvilágon semmilyen érzelmet nem árult el.

– Tudta, hogy valószínűleg össze kell kapnod magadat, és szeretett volna némi időt biztosítani erre. Kilenckor kell megjelenned.

Cassian várta, hogy a két időpont közötti különbség kiszámolása után a lány robbanjon.

Nesta szeme tágra nyílt.

– Úgy nézek én ki, mint akinek *két órára* van szüksége ahhoz, hogy elfogadhatóan nézzen ki?

Cassian élt a lehetőséggel, és szemügyre vette őt: hosszú, csupasz láb, elegáns ívű csípő, vékony – a fenébe is, túlságosan is sovány – derék és dús, csábító kebel, ami igencsak ellentétben állt testének új, szögletes vonalaival.

Bármilyen más nő esetében már a csodás mellek elegendőek lehettek volna, hogy Cassian a megismerkedésük pillanatában udvarolni kezdjen. De amikor először találkozott Nestával, a lány szemében lobogó hűvös tűz teljesen másfajta csábításnak bizonyult.

És most már Nesta is főtündér volt, csupa dominancia és agresszió – megspékelve azzal a rémes természetével –, úgyhogy Cassian lehetőség szerint inkább kerülte. Főleg azok után, ami a Hybern elleni háború alatt és után történt. Nesta igencsak határozottan kifejtette, miféle érzelmeket táplál Cassian iránt.

Cassian végül csak annyit mondott:

– Úgy nézel ki, mint akire ráférne egy-két kiadós étkezés, egy fürdő meg valami rendes ruha.

Nesta a szemét forgatta, de az ujjai közé csippentette az ing szegélyét.

– Rakd ki azt a szerencsétlent, szedd össze magad, én pedig hozok neked egy teát! – tette hozzá Cassian.

Nesta szemöldöke enyhén megemelkedett.

Cassian arcára félmosoly ült ki.

– Szerinted nem hallom, hogy a férfi a hálósobában igyekszik a lehető legcsendesebben magára kapni a ruháit, és kimászni az ablakon?

Mintegy megerősítésképpen fojtott puffanás hallatszott a hálósobából. Nesta felszisszent.

– Egy óra múlva visszajövök, meglátjuk, hogy állsz.

Cassian épp elég csípősen ejtette ki a szavakat ahhoz, hogy a katonái rögtön tudják, nem érdemes ujjat húzni vele; nekik eszükbe jutna, hogy nem véletlenül kell hét szifon a mágiája kordában tartásához. De Nesta nem tartozott a légiójához, nem harcolt az irányítása alatt, és szemlátomást nem ugrott be neki, hogy Cassian több mint ötszáz éves és...

– Felesleges. Ott leszek időben.

Cassian ellökte magát az ajtófélfától, szárnyait kissé kítárva hátrált.

– Nem erre kértek meg. Ajtótól ajtóig kell kísérjelek.

Nesta vonásai megfeszültek.

– Menj, ülj fel egy kéményre!

Cassian meghajolt, de közben egy pillanatra sem merte levenni a szemét Nestáról, aki... bizonyos képességekkel lépett elő az Üstből. Még hozzá igen figyelemre méltó, sötét képességekkel. A Hybernnel vívott utolsó csata óta senki sem látta nyomukat, azóta, hogy Amren összezúzta az Üstöt, Feyre és Rhys pedig összerakta. Elain látóképessége sem jelentkezett azóta.

De ha Nesta ereje megmaradt, és még mindig képes egész csatatereket beszántani... Cassiannek több esze volt annál, mintsem hogy hátat fordítson egy újabb ragadozónak.

– Tejszínnel vagy citrommal kéred a teádat?

Nesta rávágta az ajtót.

Aztán mind a négy zárat elfordította.

Cassian azon merengett, vajon az a szerencsétlen flótás odabent tényleg az ablakon mászik-e majd ki – leginkább azért, hogy Nesta elől

meneküljön –, és fűtyörészve megindult a gyéren megvilágított folyosón, hogy ételt szerezzen. Szüksége lesz ma a táplálékra. Főleg, ha Nesta megtudja, pontosan miért rendelte magához a húga.

Nesta Archeron nem tudta, hogy hívják a lakásában tartózkodó férfit.

A hálósobába menet, könyvtornyokat és ruhakupacokat kerülgetve, borgőzös emlékei között kutatott, felidézte a szenvedélyes pillantásokat az ivóban, ajkuk nedves, forró találkozását, a saját testére kiülő verejtékréteget, miközben addig lovagolt a férfin, hogy a gyönyörnek és az italnak köszönhetően magával ragadta az áldott feledés, de a neve csak nem jutott eszébe.

Mire Nesta elérte a félhomályos, szűk hálósobát, a férfi már kihajolt az ablakon, Cassian pedig nyilván odalent ólálkodott az utcán, hogy végignézze a fickó látványos, szánalmas távozását. A bronzoszlopos ágy lepedője gyűrött volt, a takarók félig lecsúsztak a nyikorgó, egyenetlen padlódeszkákra, és a megrepedt ablak a falhoz csapódott a kilazult zsarnérok miatt. A férfi Nesta felé fordult.

Jóképű volt, úgy, ahogyan az összes főtündér férfi az. Egy kicsit vékonyabb, mint amilyennek Nesta szerette őket, gyakorlatilag kamasz még ahhoz az izomkolosszushoz képest, aki az imént megtöltötte az ajtaját. A férfi arca megrándult, ahogy Nesta bevonult, savanyú képet vágott annak láttán, mit visel.

– Ööö... az ott...

Nesta lerántotta magáról az inget, nyomában nem maradt más, csak a csupasz bőr. A férfi szeme tágra nyílt, de a félelem szaga nem oszlott el. Nem Nestától félt, hanem a férfitől, akit a bejárati ajtóban hallott. Rádöbrent, kinek a nővére Nesta. Hogy ki a húga párja. Hogy kikkel barátkozik a húga. Mintha számított volna bármit is.

Vajon milyenné válna a félelem szaga, ha rájönne, hogy Nesta kihasználta, csak azért feküdt le vele, hogy fékezze magát? Hogy csillapítsa a

sötétséget, ami azóta kavargott benne, hogy kilépett az Üstből? A szex, a zene és az ital, mint arra az elmúlt egy évben rádöbrent, mind segít ebben. Nem bizonyultak tökéletes megoldásnak, de legalább nem tört elő az ereje. Még ha végig ott száguldott is az ereiben, körbefonta a csontjait.

A férfihöz vágta a fehér inget.

– Most már használhatod a bejáratí ajtót.

A férfi áthúzta a fején az inget.

– De... még mindig ott...

Pillantása újra meg újra megakadt Nesta mellén, a reggeli hidegben ágaskodó mellbimbóján, csupasz bőrén. A combjai találkozásánál.

– Viszlát!

Nesta belépett a hálósobájából nyíló rozsdás, szivárgó fürdőszobába. De legalább meleg víz folyt a csapból.

Néha.

Feyre és Elain próbálta rábeszélni, hogy költözzön el. Nesta rá sem hederített a tanácsaikra. Ahogy azzal sem fog törődni, amit a húga ma fog mondani. Tudta, hogy Feyre meg akarja szidni. Talán azt sem hagyja szó nélkül, hogy a tegnap esti pofátlanul magas fogyasztást a húga számlájára íratta az ivóban.

Nesta felhorkant, elfordította a csapot a kádnál. A jeges fém megnyikordult, és a víz előbb sziszegett, majd zubogni kezdett a repedt, foltos kádba.

Ez itt az ő rezidenciája. Nincsenek szolgálok, nem figyelik minden mozdulatát, nem ítékeznek felette, csak akkor van társasága, ha ő maga meghív valakit. Meg ha a kíváncsiskodó, öntelt harcosok úgy döntenek, beállítanak hozzá.

Öt percbe telt, mire a víz annyira felhevült, hogy elkezdje meleg vízzel megölteni a kádat. Az elmúlt években előfordultak olyan napok, amikor nem várt. Néha bemászott a jeges vízbe, de nem annak a csípését érezte, hanem az Üst sötét mélységét, ahogy elnyelte őt. Ahogy elragadta tőle az emberi mivoltát, a halandóságát, és *ilyenné* változtatta.

Hónapokon át küzdött a testét megfeszítő pánikkal, minden egyes csontja beleremegett, amikor víz alá kellett merülnie. De rábírta magát, hogy szembenézzen vele. Megtanulta, hogyan üljön a jeges vízben, hányingerrel küszködve, remegve, fogvacogva, addig nem mozdult, amíg a teste fel nem fogta, hogy egy fürdőkádban ül, nem pedig az Űstben, hogy a lakásában van, nem pedig a tenger túlsópartján egy kőkastélyban, hogy él és halhatatlan. Még akkor is, ha az apja nem.

Nem, az apja hamu volt csupán a szélben, egyedül a városon túli dombon emelt sírkő jelezte, hogy valaha is élt. Legalábbis a húgai ezt mondták.

A legelső pillanattól fogva szerettelek, attól kezdve, hogy a karomban tartottalak, mondta az apja azokban az utolsó együtt töltött pillanatokban.

Vedd el a mocskos mancsodat a lányomról! Ezek voltak az apja utolsó szavai, Hybern királyára mordult rá. Az apja arra a féreg királyra pazarolta az utolsó szavait.

Az apja. A férfi, aki sosem küzdött meg a gyerekeiért – csak a legeslegvégén. Amikor eljött megmenteni őket, a halandókat és a tündéreket is, igen, de leginkább mégiscsak a lányait. Nestát.

Milyen hatalmas, ostoba pazarlás.

Nestát szentségtelen, sötét erő öntötte el, de még az sem volt elég ahhoz, hogy megakadályozza Hybern királyát, amikor kitörte az apja nyakát.

Nesta korábban gyűlölte az apját, őszintén gyűlölte, az apja viszont, valamilyen megmagyarázhatatlan okból kifolyólag mégis szerette őt. Nem eléggé ahhoz, hogy megpróbálja megóvni a szegénységtől és az éhezéstől. De ahhoz valahogy mégis eléggé, hogy hadsereget állítson a kontinensen. Hogy egy Nestáról elnevezett hajón csatába induljon.

Még azokban az utolsó másodpercekben is gyűlölte az apját. Aztán megroppant a nyaka, és a szemében nem félelem ült a halála pillanatában, hanem a Nesta iránt érzett ostoba szeretete.

Ez maradt Nestával utána – az apja szemében ülő pillantás. A szívében lángoló harag, amikor az apja az életét adta érte. Gennyes sebbé vált, úgy marcangolta, mint a mélyre temetett ereje, addig kínoztta az elméjét, amíg semmiféle jeges fürdő nem fojthatta már el.

Megmenthette volna.

Hybern királyának a hibájából történt. Nesta pontosan tisztában volt ezzel. De az ő lelkén is száradt. Ahogy az is, hogy Elaint elragadta az Üst, miután Nesta a látnoki képességével kémkedett utána, és az is, hogy Hybern ilyen iszonyú dolgokat művelt, amikor özként le akarta vadászni őt és a hűgait.

Bizonyos napokon a színtiszta rettegés és pánik úgy megbénította Nestát, hogy az égvilágon semmi sem vehette rá a légzésre. Semmi sem állhatta útját annak az egyre növekvő iszonyú erőnek. Semmi, csak a zene az ivókban, a kártyázás az idegenekkel, a borosüvegek végtelen sora és a szex, ami közben semmit sem érzett, de legalább pillanatnyi enyhülést hozott a felzúdulás közepette.

Nesta lemosta az izzadságot és az előző este egyéb maradványait. A szex maga tűrhetőnek bizonyult, volt már jobb, de ennél sokkal rosszabb is. Néhány férfinak még az örökkévalóság sem volt elegendő ahhoz, hogy tökélyre fejlessze a szerelem művészetét.

Ő már kitapasztalta, mit szeret. Beszerezte a havi fogamzásgátló teát az egyik helyi gyógyszerésztől, aztán idehozta az első férfit. Fogalma sem volt róla, hogy a szűzhártyája érintetlen, amíg a férfi észre nem vette az elkent vért a lepedőn. A tündér undorodva elfintorodott, majd némi félelem futott át az arcán, hogy Nesta talán mesélni fog a nem túl kielégítő első alkalomról a hűgának. A hűga elviselhetetlen párjának. Főleg utóbbinak. Nesta nem magyarázta el, hogy mindenáron kerülte mindkettőt. Főleg utóbbit. Manapság mintha Rhysand is megelégedett volna ugyanezzel.

A Hybern elleni háború után Rhysand munkákat ajánlott neki. Helyeket az udvarában.

Nesta nem kért belőlük. Rhysand szánalomból ajánlotta fel őket, szerencsétlen próbálkozások voltak csupán, hogy bevonják őt Feyre életébe, hogy valami hasznos elfoglaltságot kerítsenek neki. De a főúr sosem kedvelte Nestát. A beszélgetéseiket a legjobb esetben is hűvös udvariasság jellemezte.

Nesta sosem magyarázta el, hogy Rhysand pont azért utálja őt, amiért ő itt él. Amiért hideg fürdőket vesz bizonyos napokon. Máskor meg elfelejt enni. Képtelen elviselni a kandalló recsegését-ropogását. És minden egyes éjszaka borba, zenébe és gyönyörbe menekül. Minden egyes nyavalyás dolog, amit Rhysand Nestáról gondolt, tökéletesen fedte a valóságot – és mindezzel Nesta már jóval azelőtt tisztában volt, hogy a főúr felbukkant az életében.

Bármiféle ajánlatot vetett is oda neki Rhysand, csakis a Feyre iránti szeretete motiválta. Nesta jobbnak látta hát úgy tölteni az idejét, ahogyan ő maga akarta. Azok ketten mégiscsak fizették.

Az egész lakás beleremegett a kopogásba.

Nesta a bejáratra meredt, felmerült benne, hogy eljártssza, nincs már itthon, de Cassian úgyis hallaná, érezné az illatát. Ha pedig a tündér betöri az ajtót, amit nyilván meg fog tenni, akkor fájhat majd a feje, amikor el kell magyaráznia a fösvény háziúrnak, mi történt.

Úgyhogy Nesta felvette a ruhát, amit előző este a földre hajított, és ismételten kinyitotta mind a négy zárat. Amint ideköltözött, azonnal felszerelte őket. Egyfajta szertartás volt számára minden este elfordítani őket. Még amikor a névtelen férfi idejött, és bor bódította Nesta elméjét, akkor sem felejtette el bezárni.

Mintha ez bármiféle akadályt képezne ennek a világnak a szörnyetegei előtt.

Nesta csak annyira nyitotta ki az ajtót, hogy megpillantsa Cassian pimasz vigyorát, majd az ajtót úgy hagyva visszaviharzott a cipőjéért.

Cassian téával a kezében vonult be mögötte, a bögrét nyilván a sarki üzletből kapta kölcsön. De az is meglehet, hogy nekiajándékozták,

sokan még a tündér saras bakancsának a nyomát is imádták. Ez a város már a Hybernnel való konfliktus előtt is odáig volt Cassianért. A hősiessége és az áldozatai, a harcmezőn nyújtott teljesítménye még több ámulatot eredményezett, mire a háború véget ért.

Nesta nem hibáztatta Cassian csodálóit. Neki magának is volt szerencséje végignézni – és végigrettegni – a tündér mozdulatait a csatamezőn. Még mindig verejtékben fürödve ébredt, amikor eszébe jutott, ahogy elakadó lélegzettel figyelte Cassian küzdelmét az őt körberajzó ellenségek közepette, hogy milyen érzés volt, amikor az Űst ereje kitört, és Nesta tudta, ott fog lecsapni rájuk, ahol a legerősebb a hadseregük: Cassian lesz a célpont.

Képtelen volt megmenteni azt az ezer illírt, akik abban a pillanatban, hogy magához idézte Cassiant, életüket veszítették. Ettől az emléktől is elfordult.

Cassian szemügyre vette a lakást, és halkán fűttyentett.

– Gondoltál már rá, hogy takarítót veszel fel?

Nesta körbenézett a kis nappaliban: egy karmazsinvörös, szétült kanapé, egy kormos tégl a tűzhely, egy molyrágta, virágmintás fotel meg az ősrégi kis konyha, tele ferde tornyokba halmozott koszos edénnyel. Hová is rúgta tegnap este a cipőjét? A hálósobában folytatta a keresést.

– Kezdetnek egy kis friss levegő is megteszi – tette hozzá Cassian a másik szobából.

Az egyik ablak hangosan felnyögött, ahogy kinyitotta.

Nesta a hálósoba szemközti sarkában bukkant rá a barna cipőjére. A kettőből az egyik kiömlött bortól bűzlött.

A matrac szélére ült, és a cipőfűzőt húzogatta, hogy fel tudja venni a lábbelit. Nem nézett fel Cassian magabiztosan közeledő lépteire, ahogy akkor sem, amikor a harcos megállt a küszöbön.

Cassian beleszagolt a levegőbe. Jó hangosan.

– Reméltem, hogy legalább az ágyneműt cseréled a vendégek között, de a jelek szerint az ilyesmi nem zavar téged.

Nesta megkötötte a fűzöt az első cipőn.

– Mit érdekel az téged?

Cassian vállat vont, de megfeszülő vonásai ellentmondtak ennek a nemtörődöm mozdulatnak.

– Ha én érzem a különböző férfiakat idebent, akkor nyilván azok is, akiket idehozol.

– Még egyik sem fordult ki a szobából.

Nesta megkötötte a másik cipőt is, és érezte, hogy Cassian mogorósbarna szeme minden egyes mozdulatát figyelemmel követi.

– Kihűl a teád – figyelmeztette a harcos a fogait kivillantva.

Nesta nem törődött vele, ismét kutatni kezdett a hálószobában. A kabátja...

– A kabátod a földön van, a bejárati ajtónál – segítette ki Cassian. – És hűvös lesz odakint, úgyhogy hozzál sálát is!

Nesta ezzel sem foglalkozott, csak ellibbent mellette, gondosan ügyelve, nehogy egymáshoz érjenek, és meg is találta a sötétkék kabátját, épp ott, ahol a tündér mondta. Kinyitotta a bejárati ajtót, majd intett, hogy Cassian menjen ki elsőként

Cassian végig a szemébe nézve közeledett hozzá, kinyújtotta a karját...

És lekapta a fali akasztóról az égszínké és krémszínű sálát, amit Elain ajándékozott Nestának tavasszal a születésnapjára. Úgy szorította az öklében, mintha kígyót fojtogatna, miközben elhaladt Nesta mellett.

Cassiant zavarta valami. Általában nem adja meg magát ilyen hamar a haragjának. Talán ahhoz van köze, amit Feyre akar mondani az új házában.

Nesta gyomra összerándult, ahogy egyesével elfordította a zárat.

Nem volt ostoba. Tudta, hogy a háború vége óta zavargások törtek ki itt és a kontinensen is. Hogy a fal jelentette akadály nélkül néhány tündérvidék kezdi túlfeszíteni a húrt a határvonalak és a halandókkal való bánásmód terén. És tudta, hogy az a négy halandó királynő még mindig ott ücsörög a közös kastélyukban, a hadseregük teljes és kihasználatlan.

Szörnyetegek voltak, mindannyian. Meggyilkolták az őket eláruló aranyhajú királynőt, egy másikat, Vassát pedig eladták egy varázslónak. Méltó büntetésnek tűnt, hogy az Üst a négy életben maradó királynő közül a legfiatalabbat vén szipirtyóvá változtatta. Hosszú életű tündér lett belőle, igen, de ráncos porhüvellyé vált, amiért Nesta korábban elragadta az Üst erejének egy részét. Amiért szétszaggatta az Üstöt, míg az széttépte Nesta halandó testét, hogy valami újjá kovácsolja.

Az az aszott királynő Nestát hibáztatta. Az életére akart törni, már ha Hybern varjai igazat mondtak, mielőtt Bryaxis és Rhysand elpusztította őket, amiért betörtek a Szél házának könyvtárába.

A háború óta eltelt tizennégy hónapban egyetlen pletyka sem ütötte fel a fejét ezzel a királynővel kapcsolatban.

De ha valamiféle új fenyegetés jelentkezett...

A négy zár mintha kinevette volna Nestát, mielőtt Cassian nyomában kísértált az épületből, és kilépett az élénk városi forgalomba.

A folyóparti „ház” valójában egy birtok volt, olyan új, tiszta és gyönyörű, hogy amikor Nesta végigsétált az óriási márvány boltívek alatt, és belépett az ízlésesen berendezett, elefántcsont- és homokszínű ragyogó előcsarnokba, eszébe jutott, hogy áporodott bor fedi a cipőjét.

A hatalmas helyiséget jókora lépcsősor szelte ketté, felette a faragott mennyezetről velarisi mesterek munkáját dicsérő fújtüveg csillár lógott. A fészket mintázó tündérfénygömbök ragyogva tükröződtek a halvány színű, fényesre csiszolt padlódeszkákon a cserepes növények, a szintén Velarisban készült fabútorok és a felhőborítóan sok műemkek között. Nesta egyikre sem tett megjegyzést. A makulátlan padló egységét puha kék futószőnyegek törték meg, mindkét oldalon végigkísérték a tágas folyosókat, az egyik még a lépcsősor íve alá is befutott, és egyenesen a szemközti falhoz vezetett, ahol az ablakok a lankás gyepre és az aljában csillogó folyóra néztek.

Cassian balra indult, arra, ahol az üzleti ügyekre fenntartott elegáns szobák kaptak helyet, mint arról Feyre két hónapja Nestát tájékoztatta – az első és egyetlen alkalommal, amikor itt járt. Nesta addigra már erősen becsiccsentett, és a körbevezetés minden egyes pillanatát gyűlölte, ahogyan az összes tökéletes helyiséget is.

A legtöbb férfi ékszer vásárol a feleségének vagy a párjának, ha hivalkodó ajándékot akar adni a téli napfordulóra.

Rhys palotát vett Feyre-nak.

Nem is – egy háború sújtotta földet vásárolt neki, aztán szabad kezet adott a párjának, hogy megtervezhesse álmai otthonát.

És Feyre-nak és Rhysnek *valahogy* sikerült lakályosan és kellemesen berendeznie ezt a helyet, gondolta Nesta, miközben némán követte a természetellenesen nesztelenül lépkedő Cassiant a folyosón az egyik résznyire nyitott ajtajú dolgozószoba felé. Hatalmas hodály volt ez az épület, mégis otthonosnak tűnt. Még az elegáns bútorokat is úgy tervezték meg, hogy kényelmesen el lehessen nyúlni rajtuk, hogy ott ücsörögve hosszú beszélgetéseket lehessen folytatni egy kiadós étel felett. Minden egyes műalkotást maga Feyre választott vagy festett, és jó néhány *őket* ábrázolta, az *ő* portréjuk volt... A barátaié, az... új családjáé.

Nestáról természetesen egyetlenegy sem készült.

Még az istenek verte apjuk portréja is ott lógott az óriási lépcsősorral párhuzamosan futó falon: Elainnel mosolygott rajta, boldogan, még azelőtt, hogy az egész világon minden rosszra fordult. Egy kőpadon ültek rózsaszín és kék hortenziabokrok közepette. Az első otthonuk, a csodás tengerparti villa díszkertjében. Nesta és az anyjuk még csak véletlenül sem szerepelt a festményen.

Hiszen mindig is így volt, az apjuk Elainről és Feyre-ről gondoskodott. Nestát az anyja imádta és tanította ki.

Nesta már az első alkalommal felfigyelt rá, hogy ő maga sehol sem jelenik meg itt. Ahogyan az anyjuk sem. Természetesen nem tette szóvá, de elég egyértelmű jelzés volt a hiányuk.

Most ez is elég volt ahhoz, hogy a fogát csikorgassa, hogy megragadja a láthatatlan belső pórázt, amivel a benne rejlő iszonyú erőt tartotta féken, és jó erősen megrántsa, miközben Cassian belépett a dolgozószobába, és a jó ég tudja, kinek bejelentette:

– Megérkezett.

Nesta megfeszült, de Feyre csak kuncogott.

– Öt perccel korábban. Elképesztő!

– Ilyenkor érdemes próbára tenni a szerencsénket. Menjünk el Ritához! – jegyezte meg Cassian, ahogy Nesta belépett a faburkolatú szobába.

A dolgozószoba egy zöldellő növényekkel teli udvarra nyílt. Maga a helyiség meleg volt, gazdagon berendezett, és ha nem látja, kik tartózkodnak odabent, Nesta talán még el is ismerte volna, hogy tetszenek neki a plafonig érő könyvespolcok és a zafírkék bársonyhuzatú bútorok a fekete márványkandalló előtt.

Feyre a kanapé kunkorodó karfáján ült nagy fehér pulóverben és sötét nadrágban.

Rhys a szokásos fekete öltözkéiben, összefont karral dőlt a kandallópárkánynak. Ma nem voltak szárnyai.

Amren az általa kedvelt szürkében ült törökülésben a ropogó tűz melletti bőrfotelben, tompa ezüstszín szemét undorodva járatta végig Nestán.

Mennyi minden változott kettejük között.

Nesta gondoskodott róla – a pusztításról. Szándékosan nem gondolt a hajós nyárbúcsúztató bulin kirobbanó veszekedésükre. Sem arra, hogy azóta sem váltottak egyetlen árva szót sem.

Nem látogatta meg Amrent a lakásán. Nem beszélgettek kirakós játékok felett. És mágiahasználatra sem tanította őt többé Amren. Nesta biztosra ment, hogy ez utóbbiról se legyen szó.

Feyre végül csak rámosolygott.

– Úgy hallom, húzós éjszakád volt.

Nesta ide-oda járatta a pillantását az Amrennel szemközti fotelben helyet foglaló Cassian, a Feyre melletti üres hely és a kandallónál álló Rhys között.

Egyenes háttal, felszegett állal ült le a húga mellé a kanapéra, és gyűlölte, ahogy mindannyian őt fürkészik. Gyűlölte, hogy Rhys és Amren felfigyelt a mocskos cipőjére, és valószínűleg még mindig érezték rajta a férfit, hiába fürdött meg.

– Gyalázatosan festesz – jegyezte meg Amren.

Nesta nem volt olyan ostoba, hogy nyíltan rámeredjen a... bármi legyen is Amren. Igen, most már ő is főtündernek számított, de egykor valami más volt. Nem ebből a világból származott. És a nyelve még mindig épp elég élesnek bizonyult ahhoz, hogy mély sebet ejtsen vele.

Nestához hasonlóan Amrennek sem a főtünderekre jellemző, udvarspecifikus mágiája volt, de ettől még nagy befolyással bírt ebben az udvarban. Nesta főtünderi ereje sosem mutatkozott meg, csak az volt, amit ő maga ragadott el az Üsttől ahelyett, hogy megvárta volna, míg az megajándékozta valamivel, mint Elaint. Fogalma sem volt róla, mit szakított ki az Üstből, miközben az ellopta a halandóságát, de tudta, hogy vannak dolgok, amiket sem most, sem a későbbiekben nem szeretne megérteni és az uralma alá vonni. Már a gondolattól is felfordult a gyomra.

– Persze, nehéz lehet jól kinézni – folytatta Amren –, amikor még az éjszaka legsötétebb óráiban is odakint vagy, a sárga földig iszod magad, és ágyba mászol bármivel, ami az utadba akad.

Feyre a főúr helyettese felé kapta a fejét. Úgy tűnt, Rhys egyetért Amrennel. Cassian nem szólalt meg. Nesta végül nyugodtan csak annyit felelt:

– Nem tudtam, hogy te ítélkezel a tetteim felett.

Cassian halk mormolása figyelmeztetésnek tetszett. Hogy melyiküknek szólt, azt Nesta nem tudta. Nem is érdekelte.

Amren szeme megvillant, az egykor benne lobogó erő maradéka sejlett fel a pillantásában. Ennyi maradt belőle. Nesta tudta jól, hogy az ő

ereje is ragyoghatna így, de míg Amrent fény és hő alkotta, addig Nesta ezüst lángja egy hűvösebb, sötétebb helyről származott. Egy ősrégi, mégis vadonatúj helyről.

Amren vitába szállt vele:

– Ha ennyi pénzünket költöd borra, akkor igen.

Talán tényleg túlfeszítette a húrt a tegnapi esti számlával.

Nesta Feyre felé pillantott, akinek megrándult az arca.

– Szóval tényleg azért citáltál el ide, hogy megszidj? – kérdezte a hűgát.

Feyre tekintete – Nesta szemének a tükörképe – ellágyult kissé.

– Nem, nem azért, hogy megszidjalak. – Metsző pillantást vetett előbb Rhysre, aki továbbra is jeges némaságba burkolózott a kandallónál, majd a fotelben füstölgő Amrenre. – Gondolj rá inkább beszélgetésként!

Nesta felpattant.

– Semmi közötök az életemhez, és nem is kívánok róla semmilyen formában *beszélgetni*.

– *Ülj le!* – mordult rá Rhys.

A hangjában csendülő nyers parancs, a szintiszta dominancia és erő...

Nesta megdermedt, dacolt vele, gyűlölte a lénye tündérrészét, ami meghajolt az ilyesmi előtt. Cassian előrehajolt a fotelében, mintha készen állna rá, hogy bármelyik pillanatban odaugorjon kettejük közé. Nesta esküdni mert volna, hogy egyfajta fájdalom rajzolódik ki a harcos arcára.

De Nesta állta Rhys pillantását. Az utolsó csepp dacot is belesűrítette a sajátjába, pedig a főúr parancsa arra készítette a térdét, hogy igenis hajoljon meg, üljön le.

– Itt maradsz – jelentette ki Rhys. – Végighallgatsz minket.

Nesta halkán felnevetett.

– Nem vagy a főúram. Nem parancsolgatsz nekem.

De pontosan tudta, milyen erős Rhys. Láta, érezte. Még mindig remegett a közelében.

Rhys érezte a félelmét. Szája egyik oldalt kegyetlen mosolyra görbült.
– Szeretnél kiállni ellenem, Nesta Archeron? – morogta. Az Éjszaka udvarának főura az ablakokon túli lankás gyepre mutatott. – Rengeteg a hely egy ilyen harchoz.

Nesta kivillantotta a fogát, némán üvöltött a testével, hogy a *saját* parancsainak engedelmeskedjen. Előbb halna meg, mintsem hogy fejét hajtson. Bármelyiküknek.

Rhys mosolya kiszélesedett, ő is pontosan tisztában volt ezzel.

– Elég legyen! – torkolta le Feyre Rhyst. – Mondtam, hogy ne avatkozz bele!

A főúr nagy nehezen a párája emelte csillagok pöttyözte szemét, Nesta pedig minden tőle telhetőt megtett, hogy csak leüljön, ne leroskadjon a kanapéra, amint a térde végül megadta magát. Feyre oldalra billentette a fejét, orrlyukai kitágultak, úgy vetette még oda Rhysnek:

– Akár *el is mehetsz*, de ha itt maradsz, akkor hallgass!

Bár Rhys ismét összefonta a karját, de nem szólt semmit.

– Ez rád is vonatkozik – vakkantotta Feyre Amrennek, aki harákkolt, és befészkelte magát a fotelbe.

Nesta meg sem próbált jó képet vágni, amikor Feyre felé fordította a fejét, és rendesen leült a kanapéra. A bársony ülőpárnák halkan felsóhajtottak alatta. A húga nyelt egyet.

– Változtatnunk kell néhány dolgon, Nesta – mondta Feyre rekedten. – Neked is, és *nekünk* is.

Mégis hol a fenében lehet Elain?

– Elismerem, hogy hibáztam – folytatta Feyre –, hagytam, hogy idáig fajuljon a helyzet. A Hybern elleni háború után, meg minden egyéb után is, ami történt... neked... melletted kellett volna lennem, hogy segítsék, de nem voltam, és készen állok rá, hogy elismerjem, ez részben az én hibám.

– Mármost *mi* a te hibád? – sziszegte Nesta.

– Te – felelte Cassian. – Ez az átkozott viselkedésed.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ezt már a téli napfordulón is elmondta. És ahogy akkor, Nesta gerince most is megfeszült a sértés, az *arrogancia* hallatán...

– Nézd – folytatta Cassian felemelt kézzel –, nem arról van szó, hogy erkölcsileg kifogásolható, de...

– Megértem, hogy érzed magad – vette át a szót Feyre.

– Halvány fogalmad sincs róla, hogy érzem magamat.

Feyre magabiztosan folytatta:

– Ideje, hogy változtassunk pár dolgon. Még hozzá most azonnal.

– Ne üsd bele az orrod az életembe, te álszent jótét lélek!

– Nincs semmiféle éteted! – vágott vissza Feyre. – És nem fogom tovább nézni ölbe tett kézzel, ahogy tönkreteszed magad! – Tetovált kezét a szívéhez emelte, mintha bármit is jelentett volna a gesztus. – A háború után úgy döntöttem, adok neked egy kis időt, de úgy tűnik, rosszul tettem. Tévedtem.

– Valóban?

Ez az egyetlen szó Feyre felé hajított tör volt.

Rhys megfeszült a gúnyra, de nem szólt közbe.

– Vége – lehelte Feyre megremegő hangon. – Ennek a viselkedésnek, annak, hogy ott laksz, az egésznek... *Vége*, Nesta.

– És akkor mégis hová kellene mennem? – kérdezte Nesta, és hálát adott, amiért ilyen jegesen csengtek a szavai.

Feyre Cassianre nézett.

Most az egyszer a harcos sem vigyorgott.

– Velem jössz – felelte. – Edzeni.